

Sygn. akt II CSK 50/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku R. F.
przy uczestnictwie [...] G. Spółki Akcyjnej w W.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 30 września 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wniesioną przez wnioskodawcę R. F. od postanowienia Sądu Okręgowego w G. oddalającego apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w M. oddalającego wniosek o ustanowienie służebności przesyłu zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencki i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na istnieniu istotnego zagadnienia prawnego, którego wyjaśnienie ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, co wymagało sformułowania tego zagadnienia, podniesienia argumentów prawnych wskazujących na rozbieżne oceny prawne oraz zajęcia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją

rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienia prawne dotyczące możliwości nabycia przez przedsiębiorstwo przesyłowe w drodze zasiedzenia służebności gruntowej o treści podobnej do służebności przesyłu są przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego rozstrzygających kwestie podniesione przez wnioskodawcę (orzeczenia te zresztą skarżący przytacza), stąd też w istocie ta przesłanka przesądu nie zachodzi. W judykaturze wskazano bowiem, że przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c. dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia na rzecz przedsiębiorcy służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 roku, III CZP 18/13, OSNC 2013, nr 12, poz.139 i przytoczone w jej uzasadnieniu liczne orzeczenia Sądu Najwyższego oraz uchwała z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08, Biuletyn SN 2008, nr 10, poz. 7). Przyjęto również dopuszczalność umownego ustanowienia służebności gruntowej podobnej do służebności przesyłu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2003 roku, III CZP 79/02, OSNC 2003, nr 11, poz. 142) wskazując, że w obu przypadkach (ustanowienia lub zasiedzenia służebności gruntowej podobnej do przesyłu) nie jest konieczne wskazanie nieruchomości władnącej. Sformułowane we wniosku jako ostatnie trzy zagadnienia prawne zostały przytoczone wprost za pytaniem prawnym Sądu Okręgowego w Gliwicach przedstawionym Sądowi Najwyższemu w postanowieniu z dnia 20 listopada 2012 r. i zostały rozstrzygnięte w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., (III CZP 18/13, OSNC 2013, nr 12, poz. 139).

W tej sytuacji uznać należy, że skarżący nie wykazał istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki uzasadniającej przyjęcie jej do rozpoznania, stąd na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[aw]